

Tak til Den Katolske Kirke i Danmark og bispedømmet i København for denne oversættelse og for at dele rettigheder til at gengive denne.

ØKUMENISK VESPER

Lørdag den 24. januar 2026
Luthersk Katedral – København

Økumenisk vesper i Vor Frue Domkirke med prædiken af kardinal Pietro Parolin.

*Kære Peter Skov-Jakobsen, biskop af København,
kære lutherske biskopper,
kære biskop Czesław Kozon,
kære brødre i bispeembedet,
ærede civile myndigheder,
Deres Excellence, ambassadører,
kære brødre og søstre i Kristus,*

Vi er samlet her i aften i en ånd af lytten og bøn, taknemmelige for muligheden for at mødes som Herrens disciple, kaldet til at søge det, der forener os, og til sammen at vidne om evangeliet. I denne atmosfære af respekt og broderligt fællesskab betror vi vores rejse og vores håb til Herren.

Besøget og fejringen af jubilæet til minde om begyndelsen på Sankt Ansgars mission i Danmark finder sted ved afslutningen af Bønneugen for kristen enhed, en tid, hvor Herren kalder os til at »vandre sammen i én Ånd«. Jeg ønsker at udtrykke min oprigtige tak til biskoppen af København, Peter Skov-Jakobsen, og til alle dem, der deltager i denne økumeniske bønnesamling i den lutherske katedral.

Jeg er særlig taknemmelig for det fælles initiativ fra Den katolske Kirke og den lutherske kirke om at mødes her i aften for at bede og vidne, i apostlen fra Nordens, den hellige Ansgars, fodspor, om Guds ord, der forkyndes »med

ærlighed og kærlighed« til det danske folk. Må dette øjeblik af fællesskab, levet gennem opmærksom lytning til Ordet og fælles bøn, styrke samarbejdet og broderskabet mellem vores kirker i mission og kristent vidnesbyrd.

Temaet for denne bønneuge for kristen enhed er hentet fra Paulus' brev til Efeserne: »Der er ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb « (Ef. 4,4). Dette ord minder os om, at Kirken er kaldet til at leve enhed, ikke som ensartethed, men som et levende fællesskab i mangfoldighed. Enhed opstår ikke ud fra det, vi skaber; den er en gave fra Ånden: »Kirken er ikke en organisation, vi har opfundet, men en levende virkelighed, der vokser gennem Helligåndens virke« (J. RATZINGER, *Communion in the Church*, 2004, s. 44). Set fra dette perspektiv kan katolikker og lutheranere allerede anerkende hinanden som medlemmer af det samme Kristi legeme, trods historiske og liturgiske forskelle.

Dagens tema inviterer os til at meditere: «Hver enkelt af os har fået nåden givet som gave tilmålt af Kristus. » (Ef. 4,7). Også her er nåden en personlig gave, der går forud for al menneskelig fortjeneste og gør det muligt for hver enkelt at bidrage til enheden i Kristi legeme. Paulus angiver, at nåden gives »efter et mål«: dette mål indebærer ikke ulighed, men snarere mangfoldigheden af gaver til opbygningen af helheden. Helligånden fjerner ikke forskelle, men harmoniserer dem, for «han udvisker ikke forskelle, men harmoniserer dem i kærlighed» (R. CANTALAMESSA, *Helligånden i Jesu og Kirkens liv*, 2001, s. 263). Således bliver forskellige karismaer, tjenester og følsomheder redskaber til at tjene sammen i det ene håb, som Gud kalder alle kristne til.

Inden for dette perspektiv af konkret tjeneste og delt ansvar kan det kristne vidnesbyrd ikke forblive abstrakt eller begrænset til ord alene, men skal blive synligt og håndgribeligt i historien. Over for enkeltpersoners og folks lidelser kan vi ikke vende blikket væk, og ligegyldighed kan aldrig være en mulighed. Trofasthed over for evangeliet kalder os til et vidnesbyrd, der er klart i sandheden, medfølelse i kærligheden og modigt i handlingen, så Kristi lys kan nå dem, der lever i mørke, frygt og marginalisering.

Vi er kaldet til at udøve konkret næstekærlighed uden at forsømme den økumeniske dialog: »Næstekærlighedens økumeni fremmer fællesskabet blandt kristne og oplyser også dialogen i sandhed, hvilket styrker viljen til gensidig respekt og fortsættelsen af den broderlige dialog« (BENEDIKT XVI, til deltagerne i plenarforsamlingen i Det Pavelige Råd for Fremme af Kristen Enhed, 17. november 2006).

Det kristne håb er ikke baseret på det, vi allerede ser eller fuldt ud forstår, men på en tillidsfuld åbenhed over for Guds trofasthed og opfyldelsen af hans løfter. Det opfordrer os til at se mod fremtiden med mod og leve i tillidsfuld forventning, sikre på at Gud opfylder det, han har lovet. I dette lys beder økumeni os ikke om at give afkald på de gaver, vi har modtaget, men om at tilbyde dem i fællesskab: «Kirkens enhed vokser, når særlige gaver stilles til rådighed for Kristi ene legeme» (W. KASPER, *That They May All Be One*, 2004). Nåde er derfor også ansvar: nåde er aldrig et privilegium, men et kald til at tjene.

Og som pave Leo XIV mindede os om ved sit første møde med repræsentanter for andre kirker og kirkelige samfund samt andre religioner: «Vores fællesskab realiseres i den udstrækning, vi mødes i Herren Jesus. Jo mere trofaste og lydige vi er over for ham, jo mere forenede er vi indbyrdes. Vi kristne er derfor alle kaldet til at bede og arbejde sammen for at nå dette mål, skridt for skridt, et mål, som er og forbliver Helligåndens værk» (LEO XIV, *Den Hellige Faders tale til repræsentanter for andre kirker og kirkelige samfund samt andre religioner*, 19. maj 2025).

Må denne opfordring opmuntre os til at fortsætte med tålmodighed og tillid på vejen mod enhed, i tillid til at hvert oprigtigt møde i Kristus bringer os tættere på det fællesskab, som Herren kalder sin kirke til. Amen.